

HET LICHT DER SFEREN

Er wordt over het licht der sferen buitengewoon veel gesproken. Men geeft allerhand verklaringen over de onderverdelingen in kleuren en in kwaliteiten, maar helaas zijn deze nooit gelijklopend. Elke groep houdt er een eigen systeem op na en probeert op eigen wijze een interpretatie te geven. In zover dit indrukken betreft, is het aanvaardbaar, omdat een subjectieve ervaring als het licht der sferen ongetwijfeld met een zeer persoonlijke interpretatie gepaard gaat. Moeilijker wordt het echter, wanneer men zou trachten dit onderwerp zo vast te leggen, dat voor ieder dezelfde normen zouden gelden. Ik wil mij in mijn inleiding dan ook in de eerste plaats verzetten tegen algemeen geldende interpretaties en wel op grond van de volgende overweging:

Het licht der sferen is geen licht, zoals u dit kent. Wat er in de stoffelijke wereld het dichtst bij komt, is een mesonenstraling binnen een wervelend magnetisch veld; dus met voortdurende baanafwijkingen. De wijze waarop het zich voordoet is - zo zegt men - van sfeer tot sfeer verschillend. Dit betekent echter niet, dat de kracht op zichzelf anders of verschillend zou zijn. Vergelijkenderwijze wil ik u wijzen op het licht der volle maan, die juist in deze dagen, als ik mij niet vergis, voor u weer bijzonder kenbaar is, al ware het alleen, omdat zij mee moet werken aan de voorbereidingen voor de St. Nicolaas-viering, die overal aan de gang zijn.

Wanneer nu onze maan door de bomen schijnt, doet zij dit met een blauw licht. Toch is dit niets anders dan zonlicht, dat weerkaatst wordt. De beschouwer, die het maanlicht zou willen ontleden, vindt daarin gepolariseerd zonlicht. Een deel is achtergebleven, maar is niet van aardheid veranderd, wel van intensiteit door de reflectie.

Nu zult u begrijpen dat er één bron moet zijn voor cosmische kracht of cosmisch licht. Wij noemen deze met een groot woord heel vaak: goddelijk Licht. En daarmee zeggen we zoveel als niets, omdat niemand weet wat goddelijk Licht is en ieder daarvan een eigen voorstelling heeft.

Ik wil eerst definiëren wat m.i. onder goddelijk Licht te verstaan is. Op het ogenblik dat een uiting of openbaring in tegendelen plaatsvindt, zullen er tussen de uitersten verschillen optreden. In een heelal dat niet in rust en volledig evenwichtig is, zullen de beide tegengestelde factoren voortdurend naar een herstel van het evenwicht moeten zoeken, wat aanleiding geeft tot een voortdurende onderlinge beïnvloeding. Deze beïnvloeding moet in elk punt kenbaar zijn, dat tussen beide uiterste waarden gelegen is.

God scheidt het totaal. Een stelling; daar kunnen we niet over redetwisten, want het is tevens een geloof. Dan zal tussen alle uitersten van de schepping - onverschillig of deze materiëel of niet-materiëel van aard zijn - een gelijksoortige spanning moeten ontstaan, zolang er enige werking in het Al bestaat. Dat deze bestaat, daarvan zijn wijzelf de getuigen en wij kunnen - gezien de wisselende ervaring, die wij voortdurend opdoen - wel zeggen dat het Al zelfs vol is van verandering en van beweging. De spanning tussen het totaal van het in tegendelen geopenbaarde is datgene, waarin alles kenbaar wordt. Vandaar dat het "licht" wordt genoemd. Het heet goddelijk Licht, omdat alle eigenschappen van het God-

delijke mede hierin tot uiting zullen moeten komen. De mens, die het totaal der tegenstellingen in de schepping zou kunnen beseffen, zou tevens in staat moeten zijn het ware wezen Gods voor zichzelf vast te stellen. Ik neem aan, dat ik tot zover duidelijk ben.

Wanneer wij nu spreken over sferen, dan bedoelen wij daarmee verschillende vlakken van leven of bewustzijn. En op aarde definiëert men sfeer dan meestal nader door eraan toe te voegen: "op onstoffelijke wijze." Daar is natuurlijk veel voor te zeggen. Maar laten we ons nu eens afvragen of wij als delen van de schepping inderdaad slechts op één niveau of vlak of in één wereld gelijktijdig kunnen bestaan. Ik wil geen beroep doen op het oude geloof, waarin God de mens naar Zijn beeld en gelijkenis scheidt. Maar wél moet ik mij beroepen op een andere geloofsinhoud of -vorm, die deel is van de occulte wetenschap nl. : dat de mens niet slechts één voertuig, maar een grote reeks verschillende voertuigen bezit.

Wanneer dit het geval is, dan zal elk voertuig tot een bepaalde wereld behoren, nl. tot een bepaald bewustzijnsvlak. Zolang dit vlak - ongeacht het bewustzijn van de mens - bestaat, moet die mens in zekere zin deel zijn van een dergelijke wereld of sfeer, want hij bezit iets, dat daarmee volledig overeenstemt.

Wij kunnen nu zeggen dat er sprake is van een zekere isolatie zolang men in de stof leeft. Dit neemt echter niet weg, dat de verwantschap er is.

Hier heeft u dan de grondgedachte, waaruit wij het licht der sferen kunnen benaderen. Allereerst een eenvoudig voorbeeld: Wanneer wij aannemen, dat het normale lichtspectrum van infrarood loopt tot ultraviolet, dan zal een verschil in gevoeligheid bepalen hoe groot het deel van deze totale kleurscala is, dat wij kunnen waarnemen. Aannemende dat iemand leeft in het gebied der langere golven en zijn waarnemingsvermogen daarvoor geschikt is, dan kunnen wij rustig aannemen dat hij warmte-uitstralingen ervaart, ook wanneer er geen sprake is van een gloed van hoge intensiteit. Er wordt dan iets waargenomen, wat een normaal mens niet ziet; soms zelfs een soort aura-vormige uitstraling van het menselijk lichaam.

Aan de andere kant kan iemand een gebied van kortere golven dan de normale het eigene noemen. In dat geval ziet die mens ultraviolette stralingen, die door het menselijk oog niet worden waargenomen en alles wat daarop reageert of wat ze voortbrengen. Binnen de scala van kenbare lichttrillingen is reeds een grote reeks waarnemingsvermogens te vinden. Daarbij blijft de mens mens.

Wanneer wij in de sferen te maken hebben met het goddelijk Licht, zullen wij natuurlijk wit licht moeten zien. Dat wil zeggen: alle tegenstellingen en de daardoor ontstane spanningen zijn er in opgenomen. Gewoonlijk laat ons bewustzijn dit niet toe. En geestelijk gezien is bewustzijn zo ongeveer gelijk aan vermogen en waarnemingsvermogen. Het gevolg is dat naarmate men meer bewust is, men een groter deel van de in de cosmos bestaande tegenstellingen zal kunnen bevatten. Een groter deel van de schepping is dus waarneembaar.

Indien nu een zuiver wit licht niet waarneembaar wordt - wit, dat is wat wij wegens de intensiteit haast verblindend fel noemen - dan kunnen wij misschien toch wél b.v. een blauw-wit licht zien. Hierin blijkt één factor sterker tot ons te spreken dan alle andere, ofschoon een waarneming van alle factoren nog steeds aanwezig is. Wij zullen in dit geval in een behoorlijk hoge sfeer zijn. Ook het waarnemen van gouden licht komt zo dicht bij wit - met een overheersing van meestal twee of drie andere tinten - dat ook hier moet worden gesproken van een zeer hoge sfeer. Indien wij echter alleen een grauwwachtig of grijs licht waarnemen, waarbij dus de intensiteit van het waargenomene zeer gering is, terwijl er bovendien bijna geen kleurverschillen zijn, moeten wij ons in een zeer

lage wereld bevinden. Grijs licht impliceert b.v. dit:

a. onvoldoende gevoeligheid. De intensiteit van het goddelijk Licht blijft gelijk, maar binnen deze sfeer wordt het slechts zeer ten dele gerealiseerd.

b. er is klaarblijkelijk niet voldoende bewustzijn om andere verschillen dan die van intensiteit vast te stellen. Alleen de weerkaatsing heeft hier dus iets te maken met de erkenning, méér niet.

Hoe meer het persoonlijk bewustzijn afneemt t.o.v. het totaal Goddelijke, hoe duisterder de sfeer is. De juiste omschrijving hiervan moet echter luiden: hoe minder van het totale licht, dat aanwezig is door het in die sfeer aanwezige wezen kan worden opgemerkt en gebruikt.

Een standaard-indeling van al deze sferen en hun licht is dus wel zeer moeilijk, want het bewustzijn kan in zeer korte tijd veranderen. Het ene ogenblik tijdelijk boven zijn eigen gemiddelde uit komen, dus een overprestatie leveren; een ander ogenblik echter beneden het normale dalen. Er zou dan van een voortdurende wisseling van sfeer sprake moeten zijn. Daarom kunnen wij de sfeer nooit bepalen of vast stellen aan de hand van een in de persoon bestaande en toch objectieve waardering. Elke indeling van sferen is dan ook subjectief. Die subjectiviteit komt het sterkst tot uiting in de omschrijving, die wij veelal van een sfeer te horen krijgen. Men zegt immers dat een sfeer een wereld is, waarin gelijk bewusten elkaar ontmoeten. Er is dus geen sprake van, dat er hier een aparte wereld behoeft te zijn. De bepalende factor is het onderlinge contact en begrip van verscheidene entiteiten. In deze zin mag dus gezegd worden dat een sfeer inhoudt: een wederzijds contact en begrip tussen verscheidene entiteiten, terwijl het licht van die sfeer is de wijze, waarop zij gemeenschappelijk op het totaal der cosmische spanningen, die aanwezig zijn, reageren.

Mag ik aannemen, vrienden, dat ik tot zover duidelijk genoeg ben geweest? (Ik dank u - al is er alleen een votum van vertrouwen dat de rest duidelijker zal zijn.)

Nu komen wij met het licht der sferen - althans uit een stoffelijk standpunt - binnen het rijk van de romantiek. Wij zien een soort eeuwige Graalburcht, omringd door aura's van verschillende kleuren, waarin engelen op en af gaan en waarbinnen het wonderdoend bokaal wacht op hem, die het uit de bloedban zal bevrijden en daardoor zal maken tot een verlossing van de wereld.

"De sferen en hun licht werken op aarde," zo zegt men. En men spreekt over de bundeling van geel licht, blauw licht, groen licht, over het heldere rood en de fouten, die in het troebele rood schuilen. Kortom men werkt met deze kleuren, alsof zij inderdaad producten waren van de wereld. En in zekere zin is dit toch wel aanvaardbaar.

Het is nl. in zover aanvaardbaar dat een kleur, op aarde waargenomen, het contact betekent tussen de wereld en een bepaald bewustzijnsniveau. Op dat niveau is de overheersende belangstelling en waarneming gericht op een bepaald deel van de in God levende spanning. En daardoor komt men tot de vaststelling van de kleur. Dat die kleuren natuurlijk niet werkelijk zo bestaan en dus niet te vergelijken zijn met aardse kleuren, zal duidelijk zijn. Men kan eerder zeggen dat de prikkeling, de impuls, die de hersenen uit een dergelijke wereld krijgen, een associatie met op aarde bestaande kleuren oproept.

Nu is het bewustzijn over het algemeen in de geest ononderbroken en binnen een bepaalde sfeer treden geen hiaten op. Al hetgeen in die sfeer aanwezig is, wordt gekend. Slechts de intensiteit, waarmee het gekend wordt, kan verschillen. Dit impliceert dat binnen de kleur of straling, welke voor een sfeer bepalend is, alle kleine factoren en definities inderdaad kenbaar worden. Aardig is het b.v. op te merken, dat alleen al in de kleursoort blauw in één sfeer - bij benadering, dus niet als vaststaand getal - ca 20.000 varianten van kleur te onderscheiden zijn voor

degenen, die daar leven. U kunt zich voorstellen, dat een dergelijke sfeer een buitengewone kleurenrijkdom heeft. Wanneer u dus ooit iemand hoort spreken over "de wondermooie bloemen van Zomerland", dan weet u nu waar het om gaat. Als u scherpere kleuren zou kunnen onderscheiden, zou u misschien op aarde een gelijksoortige schoonheid kunnen vinden. De verscherping van het waarnemingsvermogen verhoogt dus de glorie van het schouwspel.

De wijze waarop wij in al die sferen dus aan één bepaalde of beter gezegd overheersende factor uit het Goddelijke gebonden zijn, maakt het voor de wereld echter ook mogelijk voor bepaalde werkingen op die sfeer een beroep te doen.

Het licht der sferen is niet alleen een uitdrukking van een bestaande bewustzijnstoestand maar ook van een mogelijkheid tot het gebruik van krachten. Om u dit duidelijk te maken zal ik weer een voorbeeld geven.

Zeg dat wij drie werelden naast elkaar hebben. In de ene wereld wordt betaald met papiergeld; in de tweede met zilvergeld; in de derde met goudgeld. Nu is de valuta van die werelden geheel verschillend. Maar ik kan soms wel in wereld A. iets kopen, dat in wereld B. waardevol is. Er is geen mogelijkheid om de valuta tegen elkaar te wisselen maar wel om ze door middel van iets vaststaands, dat in beide werelden gelijkelijk aanvaardbaar is, in elkaar om te zetten. Zoals het misschien in de tijd, dat de valuta's wat minder inwisselbaar waren, mogelijk was een horloge in Zwitserland voor Zwitsers geld te kopen en in Nederlands geld te verkopen, waardoor het dus - zij het dan door smokkelen - toch mogelijk was een valuta-transfer te bewerkstelligen en soms zelfs op zeer winstgevende wijze.

Op deze manier nu zijn die krachten der sferen onderling inwisselbaar. Maar ik kan nooit zeggen: "Ik heb hier iets, dat betaald moet worden met zilvergeld en ik kom met wat papiergeld." Er bestaat een te groot verschil. Evenmin als u met uw eigen krachten iets kunt doen wat electriciteit vergt, b.v. een radiotoestel laten spelen. Er bestaat echter een enkele uitzondering. Maar zover brengt u het niet. Deze is nl. wanneer gij uw wil zozeer kunt concentreren, dat u de electronenstroom, vooral die van de vrije electronen tussen de kleinste delen zelf kunt richten. In dat geval zou u door uw wilskracht ook uw radio kunnen laten spelen. Ik neem niet aan dat iemand op deze wijze het G.E.B. concurrentie aan zou willen doen, want het is zeer vermoeiend en weinig economisch. In het algemeen gaat dat dus niet.

Ik kan op een gegeven ogenblik behoefte hebben aan stuwkracht. Heb ik die stuwkracht, dan heb ik niets aan een rem. Heb ik een rem nodig, dan heb ik alleen iets aan stuwkracht, wanneer ze omkeerbaar is en dan alleen tot op zekere hoogte. Houdt u dat dus goed in het oog. Dan kan ik u dus nu iets vertellen over de wijze, waarop het licht der sferen actief kan zijn op uw eigen wereld.

Wanneer u denkt en uw denken is selectief, d.w.z. dat het zich op een zeker deel van uw bewustzijn richt, dan is de mogelijkheid zeer groot dat er een wereld bestaat, waarin een gelijke - ik zou zeggen - overheersende gedachteninhoud is, waardoor dus het leven wordt beheerst door hetzelfde wat in u bestaat. U heeft in uzelf voertuigen; die voertuigen ondergaan - zij het van een stoffelijk standpunt uit - op zijn minst de reactie van elk sterk denken en elke sterke emotie. Er wordt dus door uw eigen voertuig een contact tot stand gebracht met die sfeer. De krachten van die sfeer zijn gelijk gericht aan uw denken en kunnen dus niet alleen dit denken bevorderen, maar ook alle handelingen verrichten, die uit dit denken zouden voortkomen. Voor een helderziende zou dit kenbaar zijn als een kleurenspeel, een lichtbundeling, die neerdaalt.

Ik kan echter ook op een andere wijze te werk gaan. In het genoemde geval hebben de hersens gediend als een soort filter, waardoor uit het totaal Goddelijke één bepaalde kracht werd afgezonderd in overeenstem-

ming met een bewustzijns wereld, waardoor verhoging van intentie en impuls verkregen kon worden. Ik kan echter ook een voorwerp nemen, dat zelf een kracht uitoefent. Magneetsteen trekt ijzer aan. Maar er zijn ook bepaalde stoffen, die licht aantrekken. Andere stoffen, die magnetische trillingen in zich absorberen. Er bestaat zelfs een zekere spoel, die gebruikt kan worden om vocht aan te trekken. Zoals er ook chemische stoffen zijn, die dezelfde eigenschap bezitten.

Wanneer ik een voorwerp heb, dat op enigerlei wijze in overeenstemming wordt gebracht met het bewustzijns element van een bepaalde sfeer, zal tussen dat voorwerp en die sfeer een contact zijn gevestigd. Dit contact betekent dat het voorwerp mede onderworpen is aan de kracht, welke van die sfeer uitgaat. Het zal in zijn uitstraling naast de eigen uitstraling, die elk voorwerp heeft, dus ook de kleur van de sfeer vertonen. Het zal bij nadering van of aanraking door een ieder, die daarvoor vatbaar is, de impulsen van die sfeer overdragen.

U ziet, ons licht der sferen draagt vele en ongetwijfeld grote mogelijkheden in zich. Iets anders wordt het echter, wanneer wij - uit de stof of uit een lagere sfeer opstijgende - in contact komen met een z.g. hogere sfeer. Wij menen misschien, dat wij dan het ware licht van die sfeer ook inderdaad zien en ondergaan. Dit is echter afhankelijk van dat deel van ons wezen, dat bewust is. Slechts het voertuig, dat afgestemd is op die sfeer of anders gezegd: dat deel van ons bewustzijn dat in die sfeer thuishoort, kan daar een beïnvloeding ervaren, die zuiver is. Wanneer een mens echter uittreedt, zal hij misschien zijn astraal lichaam achterlaten. Maar hij zal meestal zijn mentaal voertuig meenemen. Dat "mentaal" is een uitdrukking voor een gebied, waarin men dan dus werkzaam is, nl. waar de grootste activiteit is. Dit betekent dat vele hogere werelden slechts geïnterpreteerd kunnen worden. De tinting van het licht, de inhoud welke waargenomen wordt is afhankelijk van eigen voertuig, van eigen bewustzijn. U zult dus over het algemeen de sferen en het voor hen belangrijke deel van het goddelijk Licht niet onvertekend zien maar als een kind, dat door gekleurd glas kijkt naar verschillende, op zichzelf reeds kleurige belichte taferelen.

Dit betekent een wegvallen van details, in andere gevallen een verscherping van tegenstellingen. Het betekent in ieder geval echter, dat de waarde die wordt gezien niet direct aldus aanwezig is.

Voor de mens op de wereld is elk bereiken van een hogere sfeer een dankbare uitbreiding van zijn ervaring, maar het kan nooit een verlossing of een absolute bewustwording zijn. Hij blijft gebonden aan het eigen bewustzijn, zoals dit kenbaar is binnen het voertuig, waarmee hij een sfeer benadert. Iemand, die dit uit de stof doet, zal dus nooit in staat zijn zelfs van de laagste sferen een werkelijk beeld te verkrijgen.

En daarmee heb ik het eerste deel van mijn inleiding wel naar ik meen tot een goed einde gebracht. Spreken over het licht der sferen van een stoffelijk standpunt of een pseudo-technisch standpunt is natuurlijk heel aardig, maar we moeten het ook nog even doen van een occult-esoterisch standpunt. En dan zou ik het zó voor willen stellen:

De tegenstellingen, die in God bestaan, zijn te groeperen. Ze zijn te beschouwen als grote gebieden, die elkaar wederkerig beïnvloeden en waarbij verschillende waarden toch op elkaar een zekere aantrekking of afstoting uitoefenen, zoals we bij een aantal stoffen zien, die chemisch op elkaar reageren, terwijl andere stoffen neutraal zijn. Wij zullen nu deze grote groepen voor de aardigheid noemen: Groot-Geesten of zo u wilt Aartsengelen. Deze Groot-Geesten omvatten dus elk voor zich een reeks van kleuren en een zeer nauwkeurig omschreven deel van het goddelijk Licht. Er is een bewustzijn. Wie zich binnen dat bewustzijn beweegt, meent dat zijn hele wereld bestaat uit de kleuren, die daarin optreden. Gezien het feit, dat hier wel degelijk van een reeks elkaar aanvullende kleuren sprake is, zal de algehele vertekening niet zo snel worden op-

gemerkt. Het zou dus mogelijk zijn om ons voor te stellen, dat er verschillende reeksen van sferen bestaan beheerst door verschillende Groot-Cosmische Persoonlijkheden. Die reeksen van sferen kennen alle hun verschil van licht en van kracht en toch zijn zij als geheel genomen niet een perfecte omschrijving van de goddelijke Openbaring. Iemand, die bewust is geworden binnen één zo'n grote Persoonlijkheid of Aartsengel, heeft inderdaad veel bereikt wat voor een ander nog onbegrijpelijk is en onverstaanbaar. Maar hij is niet in staat God te bevatten. Hij moet dus met dit bewustzijn verder werkzaam zijn. En nu zult u ook kunnen begrijpen, dat wanneer wij van die grote tegengestelde waarden hebben, wij - van het nulpunt, waarin zij elkaar opheffen - verder kunnen gaan.

Het werkelijke licht der sferen is het meest kenbaar daar, waar de tegenstellingen zijn opgeheven. Dit komt zeer dicht bij het Nirwana van de Boeddhisten.

De uitbreiding kan nooit geschieden in absolute tegenstellingen. Ons eigen bewustzijn maakt het ons niet mogelijk de tegenstellingen als gelijkwaardig aan te nemen, ofschoon we ze in het nulpunt gelijkelijk kunnen beleven als onbetekenend. Elk wezen - of het nu geest is of mens - heeft een zeker vooroordeel tegen bepaalde delen van de schepping. En dit vooroordeel komt tot uiting in de wijze, waarop hij zijn eigen wereld kent maar ook in de wijze, waarop hij van zijn wereld uit zoekt naar een verdere bewustwording.

Aangenomen dat mijn bewustzijn een bepaald deel van de cosmos verwerpt, maar dat ik door mijn eigen streven daarmee toch in contact kom, dan zal het op mij niet de uitwerking hebben van een gekleurd licht maar verblindend zijn; het heft nl. al mijn eigen waarden op. Een voorbeeld daarvan is: Saulus op de weg naar Tarsis, die getroffen door de absolute tegenstelling van zijn oorspronkelijk streven, wordt verblind door een gloeiend wit licht. Dit kan ons in de sferen ook overkomen. Wij ondergaan dan op onze weg van Groot-Geest tot Groot-Geest een voortdurende verandering van persoonlijkheid. Deze omkering impliceert dat wij van A. overgaan naar B. en A. verwerpen. Deze verwerping wekt in ons dezelfde spanningen, die in God bestaan. Want naarmate wij meer tegendelen hebben leren kennen en leren ervaren, zullen in ons meer sferen - of beter gezegd niveaus van erkenning en bewustzijn - ontstaan. Gelijktijdig zal de hoeveelheid tegengestelde waarden in ons een licht scheppen, dat - zij het veel zwakker - identiek is aan het goddelijk Licht.

Nu zullen wij nooit een beroep kunnen doen op een Groot-Geest of Aartsengel, die niet behoort tot onze eigen wereld. Doen wij dit toch, dan gaat dit ten koste van een groot risico en het totaal verlaten van onze wereld. Wij zullen dus altijd een beroep moeten doen op die Groot-Geest, die voor ons deel van de schepping en voor de ontwikkeling der sferen, waarbinnen wij ons bewegen, als heerser kan worden beschouwd. Voor de aarde is dit dus een bepaalde Persoonlijkheid, die in zich een negen-tal sferen bevat. Het getal negen is betrekkelijk willekeurig, want ook hier kan men enerzijds tot in het oneindige verder blijven verdelen, anderzijds tot een nog grovere indeling komen van zelfs slechts drie sferen. Ik zou ze nl. kunnen onderverdelen in: duister-geestelijke, stoffelijke en licht-geestelijke sferen. Dan zijn we ook klaar.

Ik neem nu echter deze negen aan, omdat ze de trapsgewijze ontwikkeling binnen de hoofd-Persoonlijkheid van uw heelal (sferen plus wereld) aardig weergeven. Dan zal elk der sferen een zuiver kenbare variant zijn van de hoofdkleur, die voor de Persoonlijkheid geldt. Ik neem maar weer als voorbeeld blauw, dan zullen de kleuren der sferen binnen die Persoonlijkheid in feite variëren t.o.v. het cosmisch licht van zilverwit tot diep-violet.

Wij kennen in de stof en in de geest echter een onderscheid, dat

gebaseerd is op de Bron van licht. Uw licht hier op aarde en de uitstraling van uw zon bepalen mede de wijze, waarop u kleuren ziet. Het betekent dus dat een andere zon een totale verandering van het aardse kleurenschema zou kunnen betekenen. Niet slechts een intensifiëring van kleuren maar een totale verandering.

U leeft echter in een wereld, die voor u normaal alle kleuren inhoudt. Zo gaat het ons ook in de sferen. Wij beoordelen dan de stijging van sfeer tot sfeer door het lichter of beter gezegd helderder worden van de kleuren. Hoe meer nl. wit licht behouden is in de impuls, die de weerkaatsing wekt uit het beschouwde onderwerp, hoe helderder en zuiverder de kleur zal worden. U kunt deze proef misschien hier op aarde gemakkelijk doen, wanneer u de beschikking heeft over een stukje z.g. donkerblauw materiaal. Verhoogt u de belichting daarvan (u kunt het met lappen ook doen), dan zal naarmate het licht feller wordt, het blauw lichter en helderder worden. Wanneer wij er een voldoende sterk licht op zetten, krijgen wij uit het schijnbaar donkerblauw zelfs een helder blauw, meestal kobaltblauw (afhange van de verwerkte stof) dat ons iets doet denken aan een zomerhemel; een dag dat je kijkt tot achter de atmosfeer.

Op deze manier onderkennen wij dus de sferen binnen de grote Persoonlijkheid in feite aan de intensiteit.

Een poging om nu op rationele wijze kleuren te gaan toewijzen is wel zeer moeilijk. Wij kunnen dit al merken, wanneer wij zien hoe de kleuren een emotioneel quotiënt hebben, dat voor verschillende volkeren aanmerkelijk verschillend is. Zwart is voor u een rouwkleur, maar haar tegenstelling wit is elders een rouwkleur. Rood is voor de één een kleur van vreugde, voor de ander een kleur van ondergang en dood. Daarom is de wijze, waarop wij emotioneel tegenover een wereld staan mede bepalend voor de waarde, die we erin vinden.

Alle sferen gezamenlijk echter - en dit kan niet nadrukkelijk genoeg worden gezegd - geven wit, datgene wat voor ons wit is, zelfs ook wanneer het alleen de kleur is van één Persoonlijkheid in een groter bestel.

Om te kunnen komen tot een werkelijke waardering van de inhoud der sferen, zullen alle gelijkelijk moeten worden gekend en uit het totaal der daarin bestaande tegenstellingen een oordeel moeten worden gegeven over elk object, dat wordt beschouwd.

Ik begrijp heel goed dat velen onder u gaarne zouden willen vragen: "Maar wat betekent deze of gene kleur dan?" Uit het voorgaande heeft u kunnen vernemen, dat daar geen uitsluitel over te geven is, behalve als een zeer persoonlijke en subjectieve zienswijze. Ik wil uw vragen, zo u ze daarover stelt, graag beantwoorden, maar zal dit dan doen uit het gemiddeld bewustzijn van de mensheid, niet dus op dat van mijn eigen sfeer en niet op dat van een absolute kleurwaardering. Deze is, zo ver ik weet, niet mogelijk.

- :-